

РЕШЕНИЕ

№ 7260

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6656** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, във вр. чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба на И. Г. К., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като претендира обезщетение в размер на 10 000 лв. за причинени му неимуществени вреди от представянето на невярна и неистинска информация в официален документ пред СРС – 94 състав и СГС – VII състав, за периода от 09. 02. 2021 г. до предявяване на исковата молба - 08. 07. 2021 г.

В съдебно заседание, ищецът лично поддържа така предявения иск.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна и недоказана. Поддържа съображенията изложени в писмения отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът И. Г. К., ЕГН [ЕГН], изтърпява наказание лишаване от свобода, в Затвора С..

С подадената искова молба ищецът претендира заплащане на обезщетение в размер на 10 000 лв. за причинени му неимуществени вреди от представянето на невярна и

неистинска информация в официален документ пред СРС – 94 състав и СГС – VII състав.

С писмен отговор от 14. 10. 2021 г., ответника прави възражение за неоснователност на иска.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Искът е допустим, като предявен срещу надлежен ответник, а разгледана по същество исковата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия. Във фактическия състав на отговорността на държавата или общината за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата, на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Във всички случаи, обаче реализирането на посочената отговорност съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК предполага отмяната на административен акт или установяването на незаконосъобразно действие или бездействие по съответния ред.

В конкретния случай се твърди, че ищецът е претърпял вреди от представянето на невярна и неистинска информация в официален документ пред СРС – 94 състав и СГС – VII състав. Сочи се, че неправилно в справка рег. № 745 / 16. 02. 2021 г. на Затвора С. е посочен предварителен арест от 24. 01. 2020 г. – 17. 02. 2020 г. по НОХД № 12261 / 2011 г. и домашен арест по същото наказателно дело от 04. 01. 2011 г. до 03. 05. 2011 г.

Всъщност се твърди, че по НОХД № 12261 / 2011 г. ищецът бил задържан под стража от 01.01.2011 г. до 03.05. 2011 г., след това домашен арест от 03. 05. 2011 г. до 24. 08. 2011 г.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, прокуратурата упражнява надзор за спазване на законността при изпълнение на наказанията съгласно Закона за съдебната власт. На основание ал. 3 от същия член, органите по изпълнение на наказанията са длъжни да оказват пълно съдействие на прокурора при осъществяване на дейността по ал. 1 и 2, да му предоставят необходимите материали и да дават исканите сведения и обяснения.

Видно е, че органите по изпълнение на наказанията имат само спомагателно действие и същите нямат правомощия да контролират изпълнението на наложените наказания. В този смисъл, не е налице законово задължение за ответника да контролира и да

определя периодите на задържане под стража или домашен арест, а същия само изпълнява дадените му указания по изпълнение на присъдата.

Дори и да е налице незаконосъобразно действие, то не е извършено от ответника, тъй като същия няма нито правомощия нито задължения свързани с определяне срока на присъдата и нейното изтърпяване.

Безспорно е, че така нареченото „приспадане“ се извършва от наказателния съд, при определянето на наказанието, съобразно правилата посочени в чл. 59 от Наказателния кодекс, а самото привеждане на присъдата в изпълнение се извършва по нареждане на прокуратурата. В този смисъл, освен че няма задължения да следи дали правилно са зачетени предварителните задържания или домашния арест, ответника няма и възможност пряко да влияе на този процес, тъй като това е дейност на други органи – съд и прокуратура.

Дори и да е налице такова задължение (което не се споделя от настоящия състав), ищецът при условията на пълно и главно доказване (касае се за исково производство) не доказва наличието на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника.

Видно е, че с Решение от 22. 01. 2021 г. (стр. 34-43) по ВНЧД № 3093 / 2020 г. на СГС, Наказателно отделение, изрично е посочено, че се приспада времето през което осъденият И. К. е бил с мярка за неотклонение домашен арест по НОХД № 12261 / 2011 по описа на СРС -94 състав за времето от 04. 01. 2011 г. до 03. 05. 2011 г.

Действително в протокола от проведеното на 07. 04. 2021 г. съдебно заседание по ВНЧД № 3093 / 2020 г. на СГС, Наказателно отделение, се сочи че несъответно обаче на вписаното в справката от ГДИН, СГС е отразил, че в периода от 04. 01. 2011 г. до 03. 05. 2011 г. К. е бил с мярка за неотклонение „домашен арест“, въпреки че се касае за време, през което осъденият е бил предварително задържан. Поради това СГС по ВНЧД № 3093 / 2020 г. е постановил тълкуване на решението си от 22. 01. 2021 г., като е приел, че И. К. е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ по НОХД № 12261 / 2011 по описа на СРС -94 състав за времето от 04. 01. 2011 г. до 03. 05. 2011 г.

Видно е, че изцяло в правомощията на съда при определянето на наказанието да приспадне задържането под стража или домашния арест, както и да посочи за какъв период същите са изпълнявани.

Съгласно чл. 417 от НПК, когато чл. 59 от Наказателния кодекс не е приложен от съда, той се прилага от прокурора с постановление.

В този смисъл изцяло в правомощията на съда и прокуратурата е да извършат приспадане, поради което не може да се търси отговорност от страна на ответника, за евентуално ненаправено такова.

От страна на ищеца е приложено (стр. 17-18) Постановление от 15. 06. 2021 г. по пр. пр. № 8280 / 2021 г. на СРП, И. К. е сезирал прокуратурата за извършено престъпление по чл. 311 от НК по повод писмо рег. № 745/ 16. 02. 2021 г. на Затвора С..

Видно от това постановление, към датата на съставянето на писмото, същото възпроизвежда съдебния акт от 21. 01. 2021 по ВНЧД № 3093 / 2020 г. на СГС. Впоследствие с решение от 07. 04. 2021 г. съдебния акт е бил тълкуван, в частта на мярката за неотклонение, като същата е била изменена в задържане под стража. При това положение е прието, че писмо рег. № 745/ 16. 02. 2021 г. на Затвора С. не е предмет на престъпно документиране и е отказано образуването на досъдебно производство.

По делото от страна на ищеца не се представиха доказателства, дали това

постановление е оспорено пред горестоящия прокурор, но безспорно към настоящия момент няма признат за неистински документ изходящ от ответника.

В същото време, няма и доказателства, че от страна на ответника не се изпълнява съдебно решение, каквито доводи допълнително са изложени от страна на ищеца, но които нямат отношение със заявената в исковата молба претенция за вреди от представянето на неистински документ.

Предвид изложеното, съдът намира, че предявената искова молба е изцяло неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), ще следва ищеца да заплати на ответника, юрисконсултско възнаграждение, каквото искане беше своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на И. Г. К., ЕГН [ЕГН], понастоящем в Затвора С., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с който претендира обезщетение в размер на 10 000 лв., за периода 09. 02. 2021 г. до 08. 07. 2021 г., вследствие причинени му неимуществени вреди от представянето на невярна и неистинска информация в официален документ пред СРС – 94 състав и СГС – VII състав.

ОСЪЖДА И. Г. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв. РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: